

Toto rozhodnutí nabylo
právní moci dne 2. 7. 2019 - dle rozdělovníku -
za Magistrát hl. m. Prahy
V Praze dne 10. 7. 2019
-361-

Váš dopis zn./ze dne:

Č. j.:

MHMP 947893/2019

Sp. zn.:

S-MHMP 534388/2019 Fiačanová

Vyřizuje/tel.:

Mgr. Karin Fiačanová

236 003 414

Počet listů/příloh: 9/0

Datum:

27.05.2019

PŘÍKAZ

Magistrát hlavního města Prahy, odbor památkové péče (dále jen MHMP OPP), jako věcně a místně příslušný správní orgán státní památkové péče na území hlavního města Prahy dle ustanovení § 40 odst. 1 písm. b) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen památkový zákon), a ustanovení § 62 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZOP), **rozhodl** v souladu s ustanovením § 90 ZOP a ustanovením § 150 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) **t a k t o** :

Pan

██████████
datum narození ██████████ **se uznává vinným z přestupku** dle ustanovení § 39 odst. 2 písm. l) památkového zákona, kterého se dopustil z nedbalosti tím, že jako stavebník v přesně nejištěné době, nejdříve však dne 4. 9. 2017, zahájil stavební činnost na pozemku parc. č. ██████████ k. ú. Sobín, ██████████ Praha – Zličín – část obce Sobín, v souvislosti se stavbou: „Novostavba rodinného domu Praha, Sobín, ██████████ na pozemku parc. ██████████ k. ú. Sobín, aniž by oznámil již od doby přípravy stavby tento záměr provádět stavební činnost na území s archeologickými nálezy Archeologickému ústavu Akademie věd České republiky, tedy nesplnil oznamovací povinnost stanovenou v § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči.

Za spáchání uvedeného přestupku se panu [redacted] identifikovanému výše, **ukládá** podle ustanovení § 90 odst. 1 ZOP a § 46 odst. 1 ZOP a § 39 odst. 5 písm. b) památkového zákona **správní trest pokutu** ve výši **5 000 Kč** (slovy pět tisíc korun českých).

Pokuta je splatná **do 30 dnů** ode dne právní moci příkazu o jejím uložení na účet číslo **30015-5157998/6000**, k. s. **0558**, v. s. **4200001596**, PPF banka, a.s., Evropská 2690/17, Praha 6.

Odůvodnění:

Podle ustanovení § 22 odst. 2 památkového zákona *má-li se provádět stavební činnost na území s archeologickými nálezy, jsou stavebníci již od doby přípravy stavby povinni tento záměr oznámit Archeologickému ústavu a umožnit jemu nebo oprávněné organizaci provést na dotčeném území záchranný archeologický výzkum. Je-li stavebníkem právnická osoba nebo fyzická osoba, při jejímž podnikání vznikla nutnost záchranného archeologického výzkumu, hradí náklady záchranného archeologického výzkumu tento stavebník; jinak hradí náklady organizace provádějící archeologický výzkum. Obdobně se postupuje, má-li se na takovém území provádět jiná činnost, kterou by mohlo být ohroženo provádění archeologických výzkumů.*

Nesplnění uvedené oznamovací povinnosti fyzickou osobou naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 39 odst. 2 písm. f) památkového zákona, za které lze v souladu s ustanovením § 39 odst. 5 písm. b) památkového zákona uložit pokutu až do výše 4 000 000 Kč. K postihu přestupků podle ustanovení § 39 odst. 2 památkového zákona je příslušný krajský úřad.

MHMP OPP zjistil při výkonu svěřených pravomocí dne 21. 3. 2019, že na pozemku parc. [redacted] k. ú. Sobín, [redacted] Praha – Zličín – část obce Sobín (dále též předmětný pozemek) je realizována novostavba rodinného domu.

Z rozhodnutí Úřadu městské části Praha 17, odboru výstavby (dále jen stavební úřad), [redacted] jímž bylo vydáno stavební povolení na stavbu „Novostavba rodinného domu Praha, Sobín, [redacted] na předmětném pozemku, MHMP OPP zjistil, že stavebníky této stavby jsou [redacted]

Dle stavebního povolení stavba obsahuje novostavbu dvoupodlažního rodinného domu o zastavěné ploše 139 m², přičemž součástí stavby je připojení domu novým sjezdem na pozemní komunikaci [redacted] zpevněné plochy na pozemku stavebníka pro odstavná a parkovací stání a připojení domu na stávající inženýrské sítě na hranici pozemku stavebníka – vodovodní přípojku, splaškovou kanalizační přípojku, distribuční síť pro rozvod elektrické energie. Dle sdělení stavebního úřadu ze dne 10. 5. 2019 stavebník vyrozuměl stavební úřad o tom, že stavba rodinného domu na předmětném pozemku bude zahájena dne 4. 9. 2017.

Výpisem z veřejného seznamu – Katastru nemovitostí, vedeného Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, katastrální pracoviště Praha [REDAKCE] MHMP OPP zjistil, že předmětný pozemek je ve spoluvlastnictví (SIM) odpovědného subjektu [REDAKCE]

Totožnost odpovědného subjektu ověřil MHMP OPP výpisem z ROB (základního registru).

Přípisem ze dne 1. 4. 2019 MHMP OPP požádal Archeologický ústav Akademie věd ČR, Praha, v.v.i., se sídlem Letenská 4, 118 01 Praha 1 (dále jen ARÚP), o sdělení zda, ve vztahu k předmětnému pozemku byla splněna povinnost oznámit Archeologickému ústavu Akademie věd České republiky záměr provádět stavební činnost na území s archeologickými nálezy a dále o sdělení, jak cenná je dotčená lokalita z archeologického hlediska a jak vysokou újmu veřejného zájmu znamená případné nesplnění povinnosti stavebníka podle ustanovení § 22 odst. 2 památkového zákona.

ARÚP ve vyjádření č. j. ARUP-2738/2019 ze dne 11. 4. 2019 sdělil, že mu nebylo doručeno žádné oznámení o stavební činnosti či jejím záměru na předmětném pozemku. Z tohoto vyjádření ARÚP dále vyplynulo, že v katastrálním území Sobín byly v minulosti zjištěny archeologické nálezy datované do období neolitu, eneolitu, doby bronzové, středověku a novověku. Nepochybně se jedná o území s archeologickými nálezy ve smyslu § 22 odst. 2 památkového zákona. Veškerým stavebním či jiným destruktivním zásahům do území s archeologickými nálezy měl předcházet záchranný archeologický výzkum. Z tohoto vyjádření ARÚP ještě vyplynulo, že nelze jednoznačně potvrdit, zda mohlo v důsledku realizované stavební činnosti dojít k poškození či zničení archeologických nálezů.

Památkový zákon nedefinuje pojem území s archeologickými nálezy. Při vymezování obsahu tohoto pojmu je nutno vycházet z čl. 1 odst. (ii) a (iii) Úmluvy o ochraně archeologického dědictví Evropy (revidované), publikované pod č. 99/2000 Sb. m. s. (dále jen Maltská konvence), kde je definováno archeologické dědictví, k jehož ochraně se Česká republika jako smluvní strana Maltské konvence zavázala. Území s archeologickými nálezy lze tedy definovat jako území, v němž se nachází prvky archeologického dědictví, které vyjmenovává čl. 1 odst. (ii) a (iii) Maltské konvence. V této souvislosti je třeba upozornit též na čl. 2 odst. (i) Maltské konvence, podle kterého je každá smluvní strana této úmluvy povinna vést soupis svého archeologického dědictví a klasifikaci chráněných památek a oblastí. Česká republika plní tuto povinnost prostřednictvím Státního archeologického seznamu, který byl vytvořen v rámci výzkumné činnosti Národním památkovým ústavem a jeho předchůdcem, Státním ústavem památkové péče. Státní archeologický seznam představuje evidenci archeologických lokalit zakreslených do mapy v digitální podobě.

Stavební činnost památkový zákon nedefinuje. Důvodová zpráva k památkovému zákonu uvádí jako příklad stavby průmyslových a obytných komplexů, dolů, lomů, komunikací, zemědělské a vodohospodářské stavby.

Oznamovací povinnost tíží stavebníky bez ohledu na to, zda konkrétní zamýšlenou stavební činností dojde nebo nedojde k zásahu do archeologického naleziště, a dokonce i bez ohledu na to, zda je stavebníkům známo, že jde o území s archeologickými nálezy neboli zda se na území, v němž hodlají stavební činnost provádět, nacházejí prvky archeologického dědictví.

Účelem oznámení je poskytnout ARÚP včasnou informaci o zamýšlených pracích, které by mohly archeologické dědictví na dotčeném území ohrozit, poškodit nebo zničit, aby mohl ARÚP, popř. oprávněná organizace uplatnit požadavky na provedení záchranného archeologického výzkumu. Toto oznámení je proto třeba provést s dostatečným předstihem, což je nejen v zájmu ARÚP, oprávněné organizace nebo osoby oprávněné k výzkumům, která bude výzkum provádět, ale především v zájmu stavebníka. Provádění výzkumu vždy znamená větší či menší zdržení stavební činnosti.

Přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin (§ 5 ZOP).

Nesplnění oznamovací povinnosti stavebníkem dle ustanovení § 22 odst. 2 památkového zákona je za přestupek označeno v ustanovení § 39 odst. 2 písm. f) památkového zákona. Formální znaky přestupku jsou dány. Taktéž znaky stanovené památkovým zákonem jsou naplněny, nejde ani o trestný čin. Přestupek kvalifikoval MHMP OPP jako čin protiprávní, neboť neshledal žádnou okolnost, která by protiprávnost vylučovala. MHMP OPP shledal, že je dán i materiální znak, a sice společenská škodlivost přestupku (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 – 28, dostupný na www.nssoud.cz, kde NSS vyslovil, že cit.: *„již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný.“*). Čin, kterého se odpovědný subjekt dopustil (nesplnění oznamovací povinnosti dle ustanovení § 22 odst. 2 památkového zákona), je přestupkem.

Ve vztahu k nesplnění zákonné oznamovací povinnosti upravené v ustanovení § 22 odst. 2 památkového zákona MHMP OPP uvádí, že tato oznamovací povinnost zavazuje odpovědný subjekt přímo ze zákona, jejím účelem a smyslem je nutnost zachránit a zdokumentovat archeologické nálezy jako jedinečný a nenahraditelný pramen poznání života člověka od počátků jeho existence. Oznamovací povinnost musí být splněna před provedením stavební činnosti. Z vyjádření ARÚP vyplývá, že oznámení ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení vůči ARÚP odpovědný subjekt neučinil. Ve vztahu k oznamovací povinnosti se uplatňuje zásada *ignorantia legis non excusat* (tj. neznalost zákona neomlouvá), neboť se předpokládá možnost každého subjektu dozvědět se o svých zákonných povinnostech ze zveřejněných právních norem (tj. z právních předpisů publikovaných ve Sbírce zákonů České republiky).

MHMP OPP konstatuje, že v daném případě odpovědný subjekt porušil zákonnou povinnost uloženou mu v ustanovení § 22 odst. 2 památkového zákona, neboť ačkoliv prováděl jako stavebník stavební činnost na území s archeologickými nálezy, neučinil oznámení vůči ARÚP, jak mu ukládá ustanovení § 22 odst. 2 památkového zákona. Porušením uvedené oznamovací

povinnosti došlo ze strany odpovědného subjektu k naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. f) památkového zákona.

K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se dle ustanovení § 15 odst. 1 ZOP vyžaduje zavinění. Podle ustanovení § 15 ZOP postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. V daném případě nebylo zjištěno, že by bylo úmyslem odpovědného subjektu svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný památkovým zákonem. Nedbalost vědomá je taková forma zavinění, kdy pachatel věděl, že může způsobem uvedeným v zákoně porušit nebo ohrozit chráněný zájem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí. Pachatel tudíž nechce újmu způsobit, ale vědomě ji riskuje. Jde tedy o vědomou neopatrnost. Další formou zavinění z nedbalosti je nedbalost nevědomá, o které lze hovořit v případě, že pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Na rozdíl od vědomé nedbalosti v tomto případě se pachatel domníval, že svým jednáním chráněný zájem neohrozí (při vědomé nedbalosti jen doufal, že ho neohrozí). Od subjektivně nezaviněného činu se tzv. nevědomá nedbalost liší tím, že pachatel neměl znalosti, které od člověka v jeho pozici jsou očekávány a které měl možnost získat. Lze pak konstatovat, že odpovědný subjekt jako stavebník o dané oznamovací povinnosti vědět měl a mohl. MHMP OPP má za to, že daný přestupek spáchal odpovědný subjekt z nevědomé nedbalosti, neboť nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem (památkovým zákonem), ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (ustanovení § 15 odst. 3 písm. b) ZOP).

MHMP OPP je povinen zkoumat naplnění obligatorních znaků objektivní stránky v dané věci dotčené skutkové podstaty, kterými jsou: jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi.

Provedení stavební činnosti na území s archeologickými nálezy musí předcházet oznamovací povinnost dle ustanovení § 22 odst. 2 památkového zákona. Nesplnění této povinnosti znamená porušení právní povinnosti a vyvolání, resp. způsobení protiprávního stavu. MHMP OPP má za to, že v daném případě jsou dány všechny shora uvedené obligatorní znaky skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 39 odst. 2 písm. f) památkového zákona. Odpovědný subjekt se dopustil protiprávního jednání, v jehož důsledku nastal památkovým zákonem předpokládaný škodlivý následek, který však nelze dostatečně přesně zhodnotit co do intenzity, jak vyplývá z vyjádření ARÚP. Odpovědný subjekt tedy spáchal přestupek podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. f) památkového zákona.

MHMP OPP je povinen přestupek projednat a při naplnění materiální a formální stránky přestupku je oprávněn uložit správní trest (§ 35 ZOP).

Podle ustanovení § 39 odst. 5 písm. b) památkového zákona lze za přestupek uložit pokutu do 4 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 2 téhož ustanovení.

MHMP OPP při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlížel v souladu s ustanovením § 37 a § 38 ZOP ke všem relevantním kritériím (uvedeným demonstrativním výčtem), a to

k povaze a závažnosti přestupku, k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (§ 39 a § 40 ZOP), k osobním poměrům odpovědného subjektu (§ 37 písm. f) ZOP). S ohledem na tyto meze správního uvážení uložil za daný přestupek správní trest pokuty a stanovil její výši.

MHMP OPP při stanovení výše pokuty přihlédl ve smyslu ustanovení § 38 ZOP k povaze a závažnosti přestupku, zejména k významu památkovým zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen, jímž je v daném případě ochrana hodnot archeologického dědictví jakožto součásti dědictví kulturního.

Stupeň závažnosti daného přestupku hodnotí MHMP OPP v tomto konkrétním případě jako nižší. MHMP OPP konstatuje, že odpovědný subjekt tím, že nesplnil zákonnou oznamovací povinnost dle ustanovení § 22 odst. 2 památkového zákona, porušil veřejný zájem na ochraně kulturního dědictví. Jedná se o významný chráněný zájem.

Předmětná lokalita je územím s archeologickými nálezy. V katastrálním území Sobín byly v minulosti zjištěny archeologické nálezy datované do období neolitu, eneolitu, doby bronzové, středověku a novověku. Veškerým stavebním či jiným destruktivním zásahům do daného území měl předcházet záchranný archeologický výzkum. Stavební činnost na předmětném pozemku spočívá v realizaci novostavby rodinného domu o zastavěné ploše 139 m², včetně připojení domu novým sjezdem na pozemní komunikaci [redacted] zpevněné plochy na pozemku stavebníka pro odstavňá a parkovací stání a připojení domu na stávající inženýrské sítě na hranici pozemku stavebníka – vodovodní přípojku, splaškovou kanalizační přípojku, distribuční síť pro rozvod elektrické energie. Kvůli opomenutí odpovědného subjektu tak evidentně nemohl být zcela naplněn základní účel ustanovení § 22 odst. 2 památkového zákona, nímto jiné zmíněný v důvodové zprávě k památkovému zákonu, tj. zabezpečit, aby mohl Archeologický ústav, popř. oprávněná organizace, v časovém předstihu uplatnit požadavky na záchranu a vědeckou dokumentaci případných archeologických nálezů, a to navíc v místech archeologicky citlivých, jak bylo uvedeno výše.

MHMP OPP při hodnocení způsobu spáchání daného přestupku vzal v potaz skutečnost, že protiprávní jednání odpovědného subjektu spočívá v pasivním nekonání, tedy opomenutí, ač konat – předem oznámit stavební činnost – měl.

MHMP OPP přihlédl při posuzování povahy a závažnosti přestupku i k druhu a míře zavinění, kdy, jak podrobně uvedl výše, má za to, že odpovědný subjekt spáchal daný přestupek z nevědomé nedbalosti, neboť nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem (památkovým zákonem), ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

MHMP OPP přihlédl jako k polehčující okolnosti ve smyslu ustanovení § 39 ZOP k tomu, že v případě odpovědného subjektu jde o první případ porušení předpisů na úseku státní památkové péče v oblasti působnosti MHMP OPP.

MHMP OPP neshledal žádnou přitěžující okolnost.

Dle ustanovení § 37 ZOP má správní orgán při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlídnout u fyzické osoby mj. k jejím osobním poměrům.

Vztahem výše pokuty a majetkových poměrů pachatele se v několika případech zabýval Ústavní soud. Např. v nálezu pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 je uvedeno, že *„...zásah do základních práv musí být přiměřený ... a má-li být pokuta individualizovaná a přiměřená, musí reflektovat i majetkové poměry potrestaného ... Kritérium zkoumání majetkových poměrů delikventa při úvaze o výši ukládané pokuty je nezbytné a komplementární – nikoli ovšem proto, že vysoké pokuty jsou nevyhnutelné, ale vzhledem k riziku „likvidačního“ účinku nepřiměřeně vysoké pokuty ...“.*

Dále podle názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v jeho rozsudku č. j. 5 As 46/2008 - 50 ze dne 19. 6. 2009 (judikáty Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz) u přestupku v silniční dopravě, který lze považovat za typově dostatečně závažný, *„spodní hranice pokuty ve výši 25 000 Kč nedosahuje intenzity, kterou by bylo možné v souladu s judikaturou Ústavního soudu považovat za zjevně nepřiměřenou či ohrožující materiální existenci pachatele, i při zohlednění skutečnosti, že se jedná o přestupek a tedy, že jeho pachateli jsou fyzické osoby, včetně těch, které nepodnikají (viz analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 147/2002 – 35 ze dne 10. 10. 2003, dostupný na www.nssoud.cz)“.*

Vztahem výše pokuty a majetkových poměrů pachatele se zabýval rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který ve svém usnesení č. j. 1 As 9/2008 – 133 dospěl k závěru, že *„Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.“* Likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácní této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. V dané souvislosti lze pak ještě upozornit na závěr Ústavního soudu vyslovený v jeho nálezu Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002, že *„...základním kritériem, ze kterého je třeba vycházet, je tzv. kritérium podstaty, dle kterého platí, že ne každé odnětí majetku na základě pokut, příp. poplatků a daní, zakládá zásah do vlastnických práv, nýbrž jen takové, jež majetkové vztahy dotčeného subjektu zásadně mění, tj. tak, že mění jeho celkovou majetkovou pozici „zmařením“ samé podstaty majetku.“.*

Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném usnesení rozšířeného senátu také uvedl, že nutnost přihlížet k osobním a majetkovým poměrům neznamená, že by pokuta měla ztratit cokoliv ze své účinnosti. Aby pokuta naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele.

Vycházejí ze závěru Nejvyššího správního soudu MHMP OPP stanovil majetkové poměry odpovědného subjektu odhadem. S ohledem na meze správního uvážení, na polehující okolnost a skutečnost, že MHMP OPP hodnotí závažnost protiprávního jednání odpovědného subjektu, včetně důsledku, resp. následku tohoto jednání, jako nižší, stanovil pokutu v symbolické výši na samotné spodní hranici zákonného rozpětí. Pokuta vyměřená ve výši 5 000 Kč je dle názoru MHMP OPP přiměřená a odpovídající všem okolnostem případu.

MHMP OPP při zvážení druhu trestu a jeho výměry s ohledem na shora uvedené a judikaturu NSS – analogicky rozsudek č. j. 7 As 71/2010 – 97 ze dne 30. 9. 2010, publ. pod č. 2209/2011 Sb. NSS, kde NSS uvedl, že cit.: *„mezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán.“* uložil sankci na samé spodní hranici zákonného rozpětí zejména z důvodu jejího preventivního působení, aby odpovědný subjekt neopakoval svůj postup do budoucna v souvislosti s dalšími jím zamýšlenými stavebními záměry či zásahy na území s archeologickými nálezy.

S ohledem na závěry vyplývající z ustálené soudní judikatury MHMP OPP konstatuje, že v daném případě nelze vzhledem k výši vyměřené pokuty vůbec uvažovat o likvidační povaze uložené pokuty.

MHMP OPP je při rozhodování o přestupku vázán základními zásadami, které jsou vyjádřeny zejména v ustanoveních § 2 až § 8 správního řádu. V této souvislosti musí MHMP OPP zdůraznit, že je povinen v souladu s tzv. zásadou legitimního očekávání přihlížet i k tomu, jak postupoval ve skutkově shodných nebo obdobných případech, a to z toho důvodu, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly, neboť v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je správní orgán vázán svou rozhodovací praxí, která je základním předpokladem předvídatelnosti činnosti a postupů správního orgánu a jeho rozhodování.

MHMP OPP postupoval v souladu s ustanovením § 90 ZOP a § 150 odst. 1 správního řádu a ve výroku specifikovanou povinnost k úhradě pokuty uložil formou příkazu, jehož vydání je prvním úkonem v řízení. Pro daný postup byly naplněny zákonné předpoklady, neboť řízení dle § 39 odst. 2 písm. f) památkového zákona je řízením z moci úřední a skutkové zjištění ve věci má MHMP OPP za dostatečné. Protože je vydání tohoto příkazu prvním úkonem v řízení, neuložil MHMP OPP odpovědnému subjektu povinnost nahradit náklady řízení (§ 150 odst. 4 správního řádu).

MHMP OPP se zabýval i otázkou zachování lhůty pro projednání přestupku ve smyslu ustanovení § 30 odst. 1 písm. b) ZOP. Předmětný přestupek byl spáchán nejdříve dne 4. 9. 2017. Podle ustanovení § 30 písm. b) ZOP činí promlčecí doba 3 roky, neboť dle ustanovení § 39 odst. 5 písm. b) památkového zákona lze uložit správní trest – pokutu s horní hranicí 4 000 000 Kč. Podle ustanovení § 31 ZOP promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po spáchání přestupku. Běh této lhůty se však podle ustanovení § 32 odst. 2 ZOP přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku, vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným

nebo vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání, přičemž přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová. Pokud byla promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání (§ 32 odst. 3 ZOP). MHMP OPP konstatuje, že lhůta pro uložení pokuty byla zachována.

Vzhledem k výše uvedenému rozhodl MHMP OPP, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto příkazu.

Poučení:

Proti tomuto příkazu lze podat odpor, a to do 8 dnů ode dne jeho oznámení k Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče.

Lhůta pro podání odporu počíná běžet podle ustanovení § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu dnem následujícím po dni, kdy byl příkaz doručen.

Doručení písemností upravují ustanovení § 23 a § 24 správního řádu, která stanoví, že nebyl-li adresát tohoto příkazu zastižen, příkaz se uloží v provozovně provozovatele poštovních služeb. Jestliže si adresát uložený příkaz ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl příkaz k vyzvednutí v provozovně provozovatele poštovních služeb připraven, nevyzvedne, považuje se příkaz podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu za doručený posledním dnem této lhůty (od tohoto dne běží v daném případě lhůta pro podání odporu).

Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není podle ustanovení § 150 odst. 3 správního řádu přípustné. Příkaz, proti kterému nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.

Mgr. Jiří Škalký
ředitel odboru

Rozdělovník:

Doručuje se na doručenkou do vlastních rukou;

